

KRITIKA

2012. február

Alternatív? Folkrock? Világzene!

A Csík zenekar a Zrínyi Gimnáziumban

Nyolc évig jártam zeneiskolába. Ebből négyet töltöttem fuvolázással, aztán mivel így sem sikerült mérhető fejlődést felmutatnom zenei hallás vagy ritmusérzék terén – szüleim és szomszédjaink beleegyezésével – abbahagytam zenei tanulmányaimat.

Ámde ezzel egy időben találtam szemben magam a szocializálódás összes bajával, kiváltképp azzal, hogy behatároljam zenei ízlésemet. Mivel általában szerettem megindokolni véleményemet, kénytelen voltam kialakítani egy szempontrendszert, aminek segítségével laikusként állást tudok foglalni.

A januárban iskolánkban járt Csík zenekar koncertjén is ilyen szemmel és füllel figyeltem. Szerencsés helyzetben voltam, hiszen nem először jártam előadásukon, ám ez alkalommal újra megmutatták nekem, hogy a zene – és az énekesnő, Majorosi Marianna hangja – élőben az igazi.

A zenekar munkáját 2007-ben világzene kategóriában Fonogram-díjjal ismerték el, amiben közrejátszott a populárisabb műfajok felé való elmozdulásuk is. Ami nem feltétlenül rossz, hiszen Csík János bandája mindezt igényesen és a maguk beskatulyázhatatlan módján teszi.

A több mint húsz éve alakult együttes sokoldalúságát a gazdag repertoár jellemzi legjobban: a különféle, többnyire népi hangszerek tolmácsolásában ugyanúgy megszólaltak napjaink alternatív rock slágerei, mint a lakodalmos zenék vagy az ivónóták. Szabó Attila hegedűs hatására pedig a zenekar újabban bluesos elemeket is épít be zenéjébe.

Egyediségükre a valaha volt Kispál és a Borz is felfigyelt. Az akkoriban már csak babérjain pihenő együttes ügyesen meglátta bennük az új irányzatot, aminek apropóján leporolhatták régi szerzeményeiket. Ebben a felállásban a Csík zenekar tagjai inkább háttérzenészeknek vallhatták magukat, amit megalázónak tartok az akkor már jelentős eredményeket magáénak tudó együttes részéről. A későbbiekben külön öröm volt számomra, hogy Lovasiékkal való hahnizásuk után önállóan állnak színpadra.

A sajátos atmoszféra, amit zenéjükkel teremtenek, azokat is képes magával ragadni, akik esetleg idegenkednek a népi muzsikától. Laikus szemmel ezt is nagyon fontosnak tartom. Koncertjüket leginkább örömmelnevelésnek nevezném: a cinkos egymásra kacsintások, Csík János zavarba ejtően közvetlen kommentárjai mind azt mutatják, hogy összeszokott, profi csapatról van szó.

A zenekar fáradhatatlan, hiszen még aznap este a Városi Hangverseny- és Kiállítóteremben teltház előtt zenéltek. Ami pedig a leginkább tiszteletre méltó, hogy nem ugyanazt a programot játszották, mint amit nekünk, diákoknak. Nagy meglepetés volt számomra az is, hogy a közönség soraiban egyaránt akadtak érdeklődők minden korosztályból sőt, zrínyis diákok is „repetáztak” az élményből.

A műfajilag behatárolhatatlan zenekar legfontosabb feladatának magyarságtudatunk, kultúránk megőrzését, valamint fiatal tehetségek felkarolását tartja. Népszerűségük bárkit megszólítani képes muzsikájukban rejlik, amit mindenki közel érez magához, aki szereti az igényes, értékálló magyar zenét.

Szakony Dorina

A felhasznált képek a szerző felvételei.

<http://www.youtube.com/watch?v=PDiF3bP5ptQ>

